

KRÁLOVNÁ SEVERSKEJ KRIMI

Camilla Läckberg
**MORSKÁ
PANNA**

MORSKÁ PANNA

Camilla Läckberg

MORSKÁ PANNA

Zo švédčiny preložila Mária Bratová

slovar

Copyright © Camilla Läckberg 2008
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2013
Translation © Mária Bratová 2013

ISBN 978-80-556-0758-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem Martinovi.
„I wanna stand with you on a mountain...“

Prológ

Vedel, že skôr či neskôr sa to znova dostane na svetlo sveta. Také čosi sa nedá zatajiť. Každé slovo ho nanovo privádzalo späť k nevýslovnej hrôze, ktorú sa toľké roky pokúšal potláčať.

No teraz jej už nemohol unikať. Kráčal tak rýchlo, ako vedel, jeho pľúca naplňal svieži ranný vzduch. Srdce mu v hrudi priam bubnovalo. Nechcel tam ísť, ale musel. A potom už nech rozhodne náhoda. Ak tam niekto bude, povie mu všetko. Ak nenájde nikoho, pôjde do práce, akoby sa nič nestalo.

No keď zaklopal, dvere sa otvorili. Prižmúril oči, aby lepšie videl v sliepňavom svetle. Pred ním však nestál ten, s kým sa chcel stretnúť, ale niekto úplne iný.

Nasledoval ju do izby. Dlhé vlasy sa jej v rytme chôdze vlnili na chrbte. Začal rozprávať a klásť otázky. V hlave mu vírili myšlienky. Nič nebolo, ako sa zdalo na prvý pohľad. Bolo to zlé, a predsa správne.

Odzrazu zamrel. Do bránice ho čosi zasiahlo takou neuveriteľnou silou, že zmĺkol uprostred slova. Pozrel sa dolu. Keď nôž vykĺzol z rany, začala z nej tiecť krv. Potom nasledoval nový zásah a nová bolesť. V jeho tele sa pohybovalo čosi ostré.

Pochopil, že je koniec. Že všetko sa skončí práve tu, hoci chcel toho ešte veľa stihnúť, vidieť aj prežiť. Zároveň v tom nachádzal istú spravodlivosť. Dobrý život, aký mal, a množstvo lásky, čo dostával, si nezaslúžil. Najmä po tom, čo urobil.

Keď mu bolesť ochromila všetky zmysly a nôž sa už nehýbal, prišla voda. Hojdavé pohyby lode. A keď ho napokon obklopilo studené more, necítil nič.

Posledné, čo vnímal, boli jej vlasy. Dlhé a tmavé.

– Už prešli tri mesiace! Prečo ste ho doteraz nenašli?

Patrik Hedström pozoroval ženu pred sebou. Zakaždým, keď ju znova videl, vyzerala unavenejšie a zničenejšie. Prítom na policajnú stanicu v Tanumshede chodila týždeň čo týždeň. Každú stredu. Robila tak od chvíle, keď začiatkom novembra jej muž zmizol.

– Cia, robíme, čo sa dá, a ty to vieš.

MLčky prikývla. Ruky zopäté na kolenách sa jej chveli. Potom sa naňho pozrela očami plnými slz. Tento pohľad Patrik nevidel prvý raz.

– Už sa nevráti, však? – teraz sa jej netriasli len ruky, ale aj hlas. Patrik bojoval s nutkaním vstať, obísť stôl a objasniť túto krehkú ženu. No musel sa správať profesionálne, hoci sa to priecilo jeho ochranárskemu inštinktu. Uvažoval, čo odpovie. Napokon sa zhlboka nadýchol:

– Nie, neverím.

Ďalej sa nevypytovala. Videl, že svojou odpoveďou iba potvrdil, čo Cia Kjellnerová dávnejšie vytyšila. Jej muž sa už nevráti domov. Tretieho novembra Magnus vstal o pol siedmej, osprchoval sa, obliekol, na rozlúčku zamával deťom aj manželke. Krátko po ôsmej ho videli odchádzať z domu do práce. Od tej chvíle nikto netušil, kam sa vybral. Ku kolegovi, ktorý ho mal odviezť, nikdy nedorazil. Stratil sa niekde na ceste medzi svojím domom neďaleko športoviska a kolegovým domom pri fjällbackskej mini-golfovej dráhe.

Preskúmali celý jeho život. Pátracia skupina vypočula asi päťdesiat osôb na jeho pracovisku, v rodine aj v okruhu priateľov. Hľadali nejaký dôvod, pre ktorý by potreboval utiecť, milenku, defraudáciu či manko v práci, čokoľvek,

čím by sa dalo vysvetliť neočakávané zmiznutie usadlého ženatého štyridsiatnika s dvoma deťmi v tínedžerskom veku. Márne sa usilovali. Nič nenasvedčovalo ani tomu, že by odišiel za hranice, lebo zo spoločného rodinného účtu nezmizol ani halier. Magnus Kjellner sa premenil na ducha.

Patrik vyprevadil Ciu a z náhleho popudu jemne zaklopal na pracovňu Pauly Moralesovej.

– Ďalej, – ozvalo sa vzápätí. Vošiel a zatvoril za sebou dvere.

– Zase tu bola jeho žena?

– Áno, – vzdychol Patrik a sadol si na stoličku pri Paulinom písacom stole. Vyložil si naň nohy, ale po jej zlostnom pohľade ich veľmi rýchlo zložil.

– Myslíš si, že je mŕtvy?

– Nuž, vyzerá to tak, – prikývol Patrik. Prvý raz nahlas pripustil zlú predtuchu, čo cítil odo dňa Magnusovho zmiznutia. – Všetko sme prezreli a overili. Ten chlap nemal nijaký z bežných dôvodov na útek. Normálne odkráčal z domu a – bum, niet ho!

– Mŕtvola sa však nenašla.

– Nie, nijaké telo, – povedal Patrik. – A kde by sme ho mali hľadať? Nemôžeme predsa prezrieť morské dno ani prehladať všetky lesy v okolí Fjällbacky! Zostáva len vyčkávať a dúfať, že ho niekto nájde. Živého alebo mŕtveho. Naozaj ani len netuším, ako máme postupovať ďalej. A už vôbec neviem, čo mám hovoriť Cii, keď sem prichádza s nádejou, že sme azda niečo zistili.

– To je jej spôsob, ako sa vyrovnáva so skutočnosťou. Potrebuje cítiť, že niečo robí, že nevyčkáva doma so založenými rukami. Viem si predstaviť, že mňa by to dovádzalo do šialenstva. – Paula sa pozrela na fotografiu, čo stála vedľa počítača.

– Iste, ale to mi nijako nepomôže, – zahundral Patrik.

– Chápem ťa.

V malej miestnosti zavládlo ticho. Napokon Patrik vstal.

– Zostáva len dúfať, že sa zjaví. Nejakým spôsobom.

– Dúfajme, – odvetila Paula stroho, no rovnako smutným hlasom ako Patrik.

– Vyzeráš ako tučniak.

– Ty máš čo hovoriť! – Anna výrečne pozrela na sestri-no brucho.

Erika Falcková sa obrátila, aby sa videla v zrkadle z boku ako Anna, a musela s ňou súhlasiť. Bože, bola guľatá ako balón. Vyzerala ako obrovské chodiace brucho, ktoré sa tvári ako Erika. Presne tak sa aj cítila. V porovnaní s týmto stavom sa jej videlo, že keď čakala Majku, bola stelesnením šťihlosti a ohybnosti. Pravda, tentoraz nosila dve bábät-ká.

– Naozaj ti nezávidím, – dodala Anna s neľútostnou úprimnosťou mladšej sestry.

– Ďakujem pekne, – uškrnula sa Erika a štuchla do nej bruchom. Anna jej to vrátila, takže obe takmer stratili rovnováhu. Mávali rukami, aby sa neprekopľci, a tak sa pri-tom smiali, že si radšej dobrovoľne sadli na dlážku.

– Toto je podľa mňa zlý vtip! – povedala Erika a utrela si slzy z kútikov očí. – Takto predsa človek nemôže vyzeráť. Pripadáam si ako kríženec balóna a tučniaka. Ak sa ešte raz najem, určite prasknem.

– Zato ja budem do smrti vďačná za tvoje dvojčatá, lebo sa vedľa teba cítim ako víla.

– Nech ti padne na úžitok, – odvrkla Erika a pokúsila sa vstať. Márne.

– Počkaj, pomôžem ti, – ponúkla sa Anna, ale neporadi-la si a sťažka dosadla na zadok. S pochopením sa na seba uškrnuli a vzápätí jednohlasne zakričali: – Dan!

– Áno! Čo je? – ozvalo sa z prízemia.

– Nevieme vstať! – oznámila Anna.

– Čo hovoríš? – nerozumel Dan.

Počuli, ako sa blíži k spálni.

– Čo tu vyvádzate? – spýtal sa pobavene, keď uvidel svoju partnerku a švagrinú na dlážke pred zrkadlom.

– Nevieme vstať, – vysvetlila Erika čo najďôstojnejšie a pôvabne k nemu vystrela ruku.

– Vydržte, zoženiem bager, – odvetil Dan a tváril sa, že odchádza.

– No počuj! – pohoršovala sa Erika a Anna sa tak smiala, že sa musela vystrieť na chrbát.

– Tak dobre, možno si nejako poradím, – zasmial sa Dan a chytil Erikinu ruku, aby jej pomohol. – Hej-rup!

– Buď taký láskavý a odpusti si tie cirkusantské pokriky. Funiacej Erike sa podarilo vstať.

– Dočerta, ty si ale kus! – vyprskol Dan a Erika ho capla po ruke.

– Už si mi to povedal najmenej stokrát, a nie si jediný. Mohol by si prestať s takými rečami a radšej sa sústreď na vlastnú tučibombu!

– Veľmi rád, – smial sa Dan. Pomohol Anne a nezabudol ju pobožkať.

– Vypadnite domov, – doberala si ich Erika a začala ich postrkovať.

– Veď my sme doma, – odvetil Dan a znova pobožkal Annu.

– Výborne, v tom prípade by sme sa konečne mohli zamerať na dôvod mojej prítomnosti, – navrhla Erika a pristúpila k sestrinmu šatníku.

– Nechápem, prečo si myslíš, že ti môžem pomôcť, – Anna sa hojdavými krokmi pohla za ňou. – Sotva nájdeš niečo, do čoho by si sa zmestila.

– No tak čo mám robiť? – Erika sa prehŕňala v šatách viaciach na vešiakoch. – Prezentácia Christianovej knihy je už dnes večer a ja sa zmestím nanajvýš do Majkinho indiánskeho stanu.

– Dobre, niečo nájdeme. Nohavice, čo máš na sebe, vyzerajú celkom dobre. Mám jednu blúzku, tú by si možno obliekla. Mne je ešte stále trochu veľká.

Anna vytiahla zo skrine fialovú vyšívanú tuniku. Erika si vyzliekla tričko a s Anninou asistenciou natiahla tuniku cez hlavu. Brucho však do nej súkala ako mäso do čre-

va na klobásky, ale podarilo sa. Postavila sa pred zrkadlo a kritickým pohľadom sa premeriavala.

– Si pekná, pristane ti, – povzbudila ju Anna, ale Erika iba čosi zašomrala. Výraz pekná pri svojich terajších rozmeroch pokladala za utópiu, no aspoň vyzerala upravená na danú príležitosť.

– Požičiam si ju, – rozhodla sa a pokúsila sa tuniku vyzliecť. Napokon sa však vzdala a dovolila Anne, aby jej pomohla.

– Kde bude oslava? – zaujímala sa Anna, keď odkladala tuniku na vešiak.

– V Stora Hotellet.

– Pekné od vydavateľa, že sa tak stará o debutanta, – povedala Anna a pobrala sa ku schodom.

– Sú nadšení. Predbežné objednávky prekonali očakávania, takže to robia veľmi radi. A vraj príde aj veľa novinárov.

– Čo si myslíš o tej knihe? Predpokladám, že sa ti páčila, inak by si ju neodporučila vydavateľovi. Je naozaj taká dobrá?

– Je... – Erika sa zamyslela a opatrne zostupovala po schodoch za svojou sestrou. – Je magická. Temná, krásna, znepokojujúca, silná a... magická, to je najvýstižnejšie slovo.

– Christian musí byť veľmi šťastný.

– Áno, asi je. – Erika zamyslene vošla do kuchyne a ako doma pristúpila ku kávovaru. – Zrejme je šťastný. No zároveň... – odmlčala sa, aby sa nepomýlila pri počítaní lyžičiek kávy. – Veľmi sa tešil, keď mu ju prijali, ale vidí sa mi, akoby ho práca na knihe nejako rozhádzala. Ťažko povedať, veď v podstate ho až tak dobre nepoznám. Vlastne ani neviem, prečo oslovil práve mňa, no, pochopiteľne, neodmietla som, keď ma poprosil o pomoc. Samozrejme, s úpravou rukopisov mám skúsenosti, hoci nepíšem romány. Spočiatku to išlo skvele, Christian bol pozitívne nalaďený, otvorený každému návrhu. No ku koncu, keď som s ním chcela niečo prediskutovať, akoby sa mi vyhýbal. Ani to neviem vysvetliť. Možno je to len tým, že je trochu excentrický.

– Tak potom si našiel správne povolanie, – zašomrala Anna so smrteľne vážnym výrazom. Erika sa k nej obrátila.

– Chceš povedať, že som nielen tučná, ale aj excentrická?

– A ešte roztržitá, – Anna kývla hlavou na kávovar, ktorý Erika zapla. – Určite by sa ti varilo lepšie, keby si doň naliala vodu.

Kávovar súhlasne zahučal. Erika sa zamračila na sestru a vyplla ho.

Všetky domáce práce vykonávala mechanicky. Riad naukladala do umývačky, najprv však taniere aj príbory opláchla, z výlevky vybrala zvyšky jedla, vydrhla ju kefou a umývacím prostriedkom. Potom vypláchla handru, vyžmýkala ju a pretrela ňou kuchynský stôl, aby na ňom nezostali odrobinky a nelepil sa.

– Mami, môžem ísť k Sandre? – Elin vošla do kuchyne a trucovitý výraz na jej pätnásťročnej tváričke prezrádzal, že sa vopred nastavila na kategorické nie.

– Vieš, že to nejde. Dnes večer k nám prídu starí rodičia.

– V poslednom čase chodia často, prečo musím byť vždy doma? – spýtala sa Elin dosť hlasno a podráždene. Cia ťažko znášala takýto tón.

– Lebo sa chcú stretnúť s tebou a s Ludvigom. Iste chápeš, že by boli veľmi sklamaní, keby si nebola doma.

– Ale mňa to nudí! Stará mama sa nakoniec vždy rozplače a starý otec jej dohovára, aby prestala. Chcem ísť k Sandre. Budú tam všetci.

– Nepreháňaš? – spýtala sa Cia, vyžmýkala kuchynskú handru a prevesila ju cez vodovodný kohútik. – Neverím, že tam budú „všetci“. Pôjdeš k nej inokedy, keď neprídu starí rodičia.

– Ocko by mi dovolil ísť.

Cia cítila, ako sa jej stiahlo hrdlo. Toto nezvládne. V tejto situácii nevládze bojovať s neposlušnosťou a tvrdohlavosťou. Magnus by si s tým vedel poradiť. Zvládal takéto chvíle aj Elinino správanie. Ona nie. A už vôbec nie sama.

– Lenže ocko tu teraz nie je.

– A kde je? – skríkla Elin a z očí jej vytryskli slzy. – Zdrhol? Zrejme si ho už unavovala, aj tie tvoje reči... Ty... si protivná!

Cia zamrela. Zvuky stíchli, všetko okolo nej sa ponorilo do sivej hmly.

– Zomrel. – Jej hlas zaznel ako z veľkej diaľky, mala pocit, že toto slovo vyriekol nejaký cudzí človek.

Elin vypúlila oči.

– Zomrel, – zopakovala Cia. Obklopil ju zvláštny pokoj, akoby sa vznášala nad sebou aj dcérou a z výšky sledovala celú scénu.

– Klameš, – vyhrklo z Elin. Hruď sa jej dvíhala, akoby práve dobehla maratón.

– Neklamem. Polícia si to myslí. A ja viem, že je to tak. – Keď sa počula vysloviť tieto slová, pochopila, že sú pravdivé. Bránila sa im uveriť, držala sa poslednej slamky. No pravda je taká, že Magnus je mŕtvy.

– Odkiaľ to môžeš vedieť? Odkiaľ to môže vedieť polícia?

– Lebo on by nás nikdy takto neopustil.

Elin vrtela hlavou, akoby sa bála, že táto myšlienka jej utkvie v hlave. No Cia na nej videla, že aj ona to vie. Magnus by nikdy iba tak neodišiel.

Prešla pár krokov, pristúpila k dcére a objala ju. Elin sa najprv vzpierala, no potom sa dala objať, opäť bola maličkým dievčátkom. Cia ju hladkala po vlasoch, keď vypukla v plač.

– Pssst, tichučko, – upokojovala dcéru. Odrazu cítila, ako sa jej vracia sila, ktorú Elin teraz strácala. – Choď k Sandre, nejako to vysvetlím starým rodičom.

Cia pochopila, že odteraz musí o všetkom rozhodovať sama.

Christian Thydell sa pozoroval v zrkadle. Zavše naozaj netušil, ako posúdiť svoj zovňajšok. Má štyridsať rokov. Ten čas nejakým spôsobom ubehol, a teraz hľadel na človeka, ktorý bol nielen dospelý, ale dokonca začal šedivieť na spánkoch.

– Vyzeráš dobre. – Christian sa strhol, keď sa za ním vynorila Sanna a objala ho okolo pása.

– Vylakala si ma. Nesmieš sa ku mne takto prikrádať. – Vyslobodil sa z objatia, a skôr než sa k nej obrátil, v zrkadle zachytil jej sklamaný výraz.

– Prepáč. – Sadla si na posteľ.

– Aj ty si pekná, – povedal rýchlo a cítil ešte väčšie výčitky svedomia, keď videl, že aj takýto malý kompliment jej rozžiaril pohľad. Zároveň sa však nahneval. Nenávi-

del, keď sa správala ako šteňa, ktoré vrtí chvostom pri najmenšom prejave pozornosti svojho pána. Jeho žena bola od neho o desať rokov mladšia, no zavše sa mu zdalo, akoby bol medzi nimi najmenej dvadsaťročný rozdiel.

– Pomôžeš mi s kravatou? – Pristúpil a Sanna mu navčičenými pohybmi uviazala uzol. Dokonale sa podaril na prvý pokus, predsa však poodstúpila, aby skontrolovala svoj výtvor.

– Dnes večer budeš mať úspech.

– Uhm... – zahundral, lebo nevedel, aká reakcia sa od neho očakáva.

– Mami! Nils ma bije! – Melker prihrmel do izby, akoby ho naháňal roj divých včiel, a zafúľanými rukami sa chytil prvej záchrany, čo mu prišla do cesty – Christianovej nohy.

– Dopekla! – Christian prudko odsotil svojho päťročného syna, no bolo neskoro. Na kolenách nohavíc svietili zreteľné kečupové odtlačky. Premáhal sa, aby nevybuchol. V poslednom čase mu to išlo čoraz ťažšie.

– Nevieš dať pozor na tie decká? – vyštekol a demonštratívne si rozopínal oblekové nohavice, aby sa prezliekol.

– Určite sa mi to podarí vyčistiť, – povedala Sanna a rozbehla sa za synom, ktorý sa so zababranými prstami chystal hodiť na posteľ.

– Ako si to predstavuješ, keď tam mám byť už o hodinu? Musím si dať niečo iné.

– Ale... – v Sanninom hlase sa skrýval plač.

– Radšej postráž decká.

Sanna pri každej slabike zažmurkala, akoby ju udrel. Mlčky schmatla Melkera za golier a ťahala ho zo spálne.

Po jej odchode Christian sťažka dosadol na posteľ. Kútikom oka sa videl v zrkadle. Zlomený muž. V mundúre, ktorý tvorilo sako, košeľa, viazanka a spodky. Zhrbený, akoby na jeho pleciah spočívala ťarcha celého sveta. Pokúsil sa narovnať chrbát a vypnúť hrud'. Hneď vyzeral lepšie.

Toto bol jeho večer. A nikto mu ho nevezme.

– Niečo nové? – Gösta Flygare spýtavo kývol kávovou kanvicou na Patrika, ktorý práve vošiel do malej kuchynky policajnej stanice.

Patrik vďačne prikývol a sadol si k stolu. Ernst hneď začul, že sa chystá káva, vrátil sa do kuchynky a uložil sa pod stôl, lebo dúfal, že aj jemu sa ujde nejaká dobrôtka, ktorú bleskurýchlo zhltnie.

– Nech sa páči. – Gösta postavil pred Patrika šálku čiernej kávy a sadol si oproti nemu.

– Si akýsi bledý okolo nosa, – oznámil a ďalej si prezeral svojho mladšieho kolegu.

Patrik mykol plecom. – Som trochu unavený. Majka nejakozle spáva a ešte aj trucuje. Erika je z pochopiteľných dôvodov vyšťavená. Takže to mám doma dosť náročné.

– A bude to ešte horšie, – sucho skonštatoval Gösta.

Patrik sa zasmial. – Zbožňujem tvoj spôsob povzbudenia, Gösta.

– Takže o Magnusovi Kjellnerovi nemáš nič nové?

Gösta nenápadne prepašoval pod stôl koláčik. Ernst radostne vrtel chvostom a narážal ním do Patrikových nôh.

– Nič, – odvetil Patrik a napil sa.

– Videl som, že tu bola.

– Áno, práve idem od Pauly, zhovárali sme sa o tom. Jej návštevy sme nazvali nutným rituálom. Treba ju pochopiť, veď kto by sa len tak vyrovnal so zmiznutím manželza?

– A čo keby sme vypočuli ešte niekoho? – navrhol Gösta a spustil pod stôl ďalší koláčik.

– A koho? – spýtal sa Patrik podráždene. – Už sme hovorili s rodinou, s jeho priateľmi, navštívili sme domácnosti v okolí ich domu, rozmnožili sme letáky, požiadali sme o pomoc miestnu tlač. Čo ešte môžeme urobiť?

– Takto rezignovať – to sa na teba vôbec nepodobá.

– Dobre, ak máš nejaký návrh, sem s ním! – Patrik hneď oľutoval briskný tón, hoci Gösta sa zjavne neurazil. – Je hrozné, ak iba dúfame, že sa niekde zjaví jeho mŕtvola, – dodal priateľskejšie, – ale som presvedčený, že až potom budeme schopní zistiť, čo sa naozaj stalo. Stavím sa o čokoľvek, že sa nestratil dobrovoľne. Keby sme mali telo, aspoň by sme sa mali čoho zachytiť.

– V tom máš pravdu. Aj tak ma desí predstava, že chlapík zrazu vyplaví voda alebo ho nájdu dakde v lese. Cítim sa rovnako ako ty. No oveľa hroznejšie je...

– Nevedieť? – doplnil Patrik a pohýbal nohami, lebo sa mu začali potiť pod farchou teplého psieho zadku.

– Veď si to predstav. Nemáš ani šajn, kam sa podel muž, ktorého ľúbiš. Tak sa cítia aj rodičia, keď sa im stratí dieťa. Poznám jednu americkú webovú stránku so zoznamom stratených detí. Samé fotografie a informácie. Dočerta, je to hrozné. Nemám na to slov.

– Asi by som to neprežil, – zamyslel sa Patrik. Spomenul si na svoju dcéru a predstava, že by mu ju niekto vzal, bola neznesiteľná.

– Čo riešite? Tvárite sa ako na pohrebe.

Annikin radostný hlas prerušil hrobové ticho. Prísadla si k nim. Najmladší člen policajnej stanice Martin Molin prišiel hneď za ňou. Prilákali ho hlasy a vôňa kávy. Pracoval na polovičný úväzok, lebo bol na rodičovskej dovolenke, a preto využíval každú možnosť pohovárať sa s kolegami. Aspoň na chvíľu vymenil detský džavot za debatu s dospelými.

– Hovorili sme o Magnusovi Kjellnerovi, – vysvetlil Patrik takým tónom, aby mu bolo jasné, že táto téma sa zároveň aj skončila. Aby to ešte väčšmi zdôraznil, rýchlo prešiel na inú.

– Ako sa má malá?

– Ozaj, dnes sme dostali nové fotky, – spomenula si Annika a vytiahla niekoľko fotografií, čo mala vo vrecku plášťa. – Pozrite sa, ako narástla!

Vyložila ich na stôl a Patrik s Göstom si ich podávali a prezerali. Martinovi ich ukázala už ráno, keď prišiel do práce.

– To je ale krásavica, – povedal Patrik.

Annika súhlasne prikyvovala. – Teraz má desať mesiacov.

– Čo povedali, kedy si po ňu môžete prísť? – spýtal sa Gösta s nepredstieraným záujmom. Uvedomoval si, že prispel k Annikinmu a Lennartovmu rozhodnutiu, aby sa vážne zaoberali adopciou, preto dievčatko na fotkách pokladal svojím spôsobom aj za svoje.

– Informácie sa trochu rozchádzajú, – vysvetlila Annika. Pozbierala fotky a opatrne si ich vložila do vrecka. – Dúfam, že o pár mesiacov.

– Je to dlhé čakanie, – Patrik vstal a vložil šálku do umývačky.

– To teda je, ale zároveň... Sme na dobrej ceste. Bude naša.

– Určite, – prikývol Gösta. Podvedome položil dľaň na Annikinú ruku, ale veľmi rýchlo ju odtiahol. – Musím ísť robiť. Nemám čas vysedávať a tárať dve na tri, – zahundral rozpačito a vstal.

Keď sa rútil z kuchynky, traja kolegovia ho pobavene sledovali.

– Christian! – Riaditeľka vydavateľstva sa rozbehla k nemu, objala ho a takmer zadusila ťažkým parfumom.

Christian zadržal dych, aby sa nemusel nadýchnuť sladkej vône. Gaby von Rosen sa nevyznačovala schopnosťou odhadnúť správnu mieru. V jej podaní bolo vždy všetkého trochu priveľa: vlasov, šminiek, parfumu aj nevkusu v obliekaní, ktoré by sa s prižmúrením oboch očí dalo nazvať výstredným. Na počesť dnešnej udalosti si obliekla krikľavočervený kostým s obrovskou umelou zelenou ružou na chlopni saka. K nemu si ako zvyčajne obula lodičky na opätkoch životu nebezpečnej výšky. Napriek drobným posmeškom a úškrnom sa však nenašiel nikto, kto by šéfkou nového a dravého vydavateľstva nebral vážne. Disponovala vyše tridsaťročnými skúsenosťami z branže a intelektom, ktorý bol rovnako ostrý ako jej jazyk. Kto sa raz dopustil tej chyby, že ju ako protivníka podcenil, už ju nikdy nezopakoval.

– Dnes sa zabavíme! – Gaby si ho držala na dosah a žiarila ako slniečko.

Christian naďalej bojoval o trochu vzduchu a zmohol sa len na prikývnutie.

– Lars-Erik a Ulla-Lena pripravili hotel úplne fantasticky, – pokračovala Gaby nadšene. – Úžasní ľudia! Bufet vyzerá neodolateľne. Vybrali sme skvelé miesto na prezentáciu tvojej výnimočnej knihy. Ozaj, ako sa cítiš?

Christian sa opatrne vyslobodil zo zovretia a zaspätkoval.

– No, pripadá mi to trochu neuveriteľné, to musím priznať. Ten román som vymýšľal tak dlho a teraz... no, teraz tu